

LEZERSSERVICE “LE PROVENCAL”

EDITIE 02-05

VOORAF:

De wijnstruiken zijn gesnoeid en we hopen op een mooie oogst in oktober. Onze 250 wijnstruiken (tafeldruiven; soort: Muscat d’Hambourg), zijn al oud. Ongeveer zo oud als ik, en dus sterven er ook elk jaar een paar. C’est la vie. Maar wij zijn vooralsnog content met de 50 liter tjes jus en de honderden kilo’s muskaatdruiven. Het smaakt echt goed. Kom maar proeven.

Er waren weer enkele reacties op mijn “krantje”: suggesties mbt de inhoud, maar ook stories, en zelfs gedichten van lezers. Erg leuk! Misschien ook wat voor een “lezers-/gastrubriek”? Het verzoek om meer te aan het dagelijks leven hier te doen, oftewel de “couleur locale” wil ik graag inwilligen. U treft daarom nu een (nieuw) deel IV aan: Journal Mormoironais geheten. Daarin moest deze keer natuurlijk ook wat worden verteld over de verjaardagsviering van Mieke. Kortom, voor elk (?) wat wils, hoop ik. Veel leesplezier.

INHOUD:

I. L’EXCEPTION FRANCAISE.

- Politicus en auteur.
- Investeren in de Islam
- Het Front National
- Huizenprijzen in Frankrijk
- De Logan
- De Velsatis
- Valeurs
- Marianne en Beatrix

II. GESCHIEDENIS VAN MORGEN.

Thema: De toekomst van “ons”, de ouderen.

-Laatste nieuws over “ouder worden”.

Pièce de resistance:

- Ook een dagje ouder?

III. ALLEDAAGS UIT DE MIDI.

Pin mechant (1997)

IV. LE JOURNAL MORMOIRONAIS.

- Mormoiron, “onze” exception.
- Lire et connaitre
- Feest in de dorpskroeg: Mies 60 jaar.

I.L'EXCEPTION FRANCAISE.

**** POLITICUS EN AUTEUR.**

Gaat dat samen? Jazeker, Jan Terlouw schreef kinderboeken, Joekes schreef over zijn problemen en ene Pim Fortuyn schreef over "hoe het zou moeten". Maar zelden las ik iets in Nederland van een "regerend" politicus. Terwijl we toch beweren dat een politicus zijn "uitgangspunten en waarden" den volke kond moet doen? Of is dat ouderwets? Of net niet als het land bol staat van gebabbel over "normen en waarden"?

Ik kreeg van een vriend een frans boek dat een adembenemend voorbeeld is van "eruditie in de politiek". De auteur is nu minister van Binnenlandse zaken alhier en, hij was minister van Buitenlandse zaken tijdens het hoogtepunt van DE Irak-crisis. Zijn speech in de Veiligheidsraad was zeer indrukwekkend en toonde al aan waar hij uit putte. Nu lees ik zijn boek: *Le requin et la mouette* (de haai en de meeuw), hij heet Dominique de Villepin. Voor U hem in het kastje "wereldvreemde filosoofjes" stopt: deze man is een moderne, dynamische en succesvol politicus! Aantoonbaar! Zijn boek is balsem voor je ziel als het plaatst tegenover het gekraai en gerommel dat de politici samen met de mediapodia ons voorschotelen. Omdat we dat zelf willen, zeggen sommigen? Nou, ik niet.

**** INVESTEREN IN DE ISLAM.**

Frankrijk doet er wat aan, ondanks "hautes risques". De grote ondernemingen investeren stevig in landen als Iran, Libanon, Marokko, Algerije en Tunesië en bouwen er hun winkels en fabrieken. Niet enkel uit liefde natuurlijk, maar toch. Overigens in Algerije in "concurrentie" met de VS, die weten dat er zwart goud zit in de Sahara. Een franse grootondernemer zei recent: "De stomste fout die je hier kunt maken, is geen respect tonen voor de locale cultuur". Dus wensen we Sjors B. sterkte toe, ook in Irak.

**** HET FRONT NATIONAL.**

De FN is nog zeer levendig hier: Jean-Marie (Le Pen), zijn dochter Marine en hun sergants zoals Bruno Gollnitsch (hoogleraar Japanse cultuur in Lyon) laten van zich horen. Dat is voor hen een peuleschil; ze zeggen alle twee elk jaar iets naars over joden c.q. de sjoah en de hele franse pers springt erop. Bruno heeft nu weer een procedure aan de broek vanwege kleinering van de "concentratiekampen", nu door het bestuur van de universiteit. Intussen is hij geroyeerd. Jean-Marie krijgt nu weer pagina's vol na te hebben gezegd dat men "nog eens goed moet kijken naar de geschiedschrijving van de sjoah". Niet strafbaar dus, maar uit zijn mond een gotspé. Let wel; de FN scoort hier ca 20%, waarvan de helft gewoon proteststemmen zijn. Ons mooie dorp zat de laatste keer op +25% want de sociaal-economische problemen zijn stevig hier. Crisis in de agriculture (fruit, groente en wijn), werkeloosheid van + 10% (25% bij de jeugdigen zonder diploma) en heel hoge grond- en huizenprijzen. We spreken er over met franse vrienden die we goed kennen, want het is oppassen geblazen. Deze successen horen bij sociaal-economische instabiliteit: dus het zal misschien in Nederland de volgende keer ook hierop gaan lijken? Hopen we van niet.

**** HUIZENPRIJZEN IN FRANKRIJK.**

Engelsen, Italianen, Spanjaarden en Nederlanders etc. zijn hier zeer aanwezig op de huizenmarkt. Nederland wat minder nu de koopactes linea recta naar de nederlandse fiscus gaan: en Zalmpie weet daar wel raad mee, horen we. Omvang: ca 3-5% van alle aankopen landelijk en 20% in het zuiden. De Britten zijn nu kampioen (mooi pond, lage rente en Easy Jet) maar de rest is er ook. Tussen 2001 en 2003 stegen de prijsjes in het zuiden met 25-30% en het gaat verder. Een makelaar hier zei: Die buitenlanders weten altijd heel precies wat ze willen, laten zich niet opjuten en zijn prima op de hoogte van de prijzen. De courtages van de makelaars zijn dan ook onder druk komen te staan. Geen wonder als die tussen 5 en 10% (!) liggen!

De gevolgen zijn zoals in Nederland: een jongere krijgt het niet meer voor elkaar zonder flinke hulp van familie. Dat geloven overigens de francais helemaal niet: ze denken dat enkel zij de klos zijn met de hoge prijzen.

Dus zeggen wij altijd maar met een glimlach als het er weer eens over gaat: Wij Ollandais willen het huis echt wel kopen voor de HELFT van de (franse) vraagprijs hoor! Maar, wij zouden het zelf, in jullie positie, ook zo doen. Ja toch?

** DE LOGAN.

Deze nieuwe loot aan de (buitenlandse) Renaultstam wordt over enkele maanden ook in Frankrijk verkocht. Bijzonder? Misschien wel.

Hij wordt nl gemaakt in Roemenië en is vooral voor Oost-Europa en Noord-Afrika bedoeld. Een zeer complete auto, met veel accessoires voor ca 6000 euro. Ai, dus. De vreugde is bij de franse vakbonden bepaald gering te noemen. Want de golven van ontslagen hier zijn niet gaan liggen. Iedereen ziet nu twee dingen, meer en meer:

- de winst van Renault komt dus uit het buitenland
- de franse auto's kunnen goedkoper, als de overheidslasten dalen
- en de franse werkeloosheid zal voorlopig niet dramatisch dalen, want de groot-industrie investeert niet zo erg "chez nous".

Moeilijk uit te leggen aan de franse armen dus, maar des te beter aan de armen in Roemenië en elders. De armoede wordt zo dus "beter" verdeeld toch? Die arme Keynes (groot modern econoom) draait zich krakend om in zijn graf.

** DE VELSATIS.

Weer Renault: de VEL(ocité) SATIS(faction) is hun topmodel. Zeer bijzondere prestaties, soms erg bijzonder. Onlangs kreeg de gendarmerie een telefoontje van een meneer in zijn VELSATIS op de autoroute. Hij meldde dat hij 190 reed en dat zijn VELSATIS niet meer te stoppen was. Hij trok aan alles en drukte op alle knoppen maar de VELSATIS scheurde door. Men geloofde hem gelukkig en zette de volgende péage breed open: en hij scheurde er doorheen met 190! De hele prinsemarij ging erachter rijden; jammer dat we dat hebben gemist. Toen, plots, kwam de VELSATIS tot rust! Deze rit over 50 minuten had geen enkel slachtoffer geëist; enkel een verkleurde onderbroek van de chauffeur. Was het Michael Schumacher die een geintje uit haalde? Of, gewoon een snelle francais die een ongewenste test kreeg? Nu zoekt eenieder wat er is gebeurd natuurlijk. De ongelukkige kreeg wel 10 PV's (verbalen) uit de flitspalen die er zo vele zijn, nu.

Een op hol geslagen boordcomputer? Een snelheidsfreak van hoge intelligentie? We weten het niet. Maar als u op de "autoroute" weer wordt gepasseerd met astronomische speed dan weet U wie het is als.... Het een VELSATIS is! Ik ga er een kopen dan kan ik eindelijk weer eens straffeloos op het gas!

PS: het is opgelost; de chauffeur was een ECHTE grappenmaker. Nu even niet meer dus.

** VALEURS (Waarden en normen).

Ja, ja. In Frankrijk bestaat er nu een magazine dat heet VALEURS (normen en waarden). Wilt U een abonnement? Prima voor uw frans toch? En mogelijk een eye-opener voor Jan-Peter B. en zijn ploeg. De redactie prijst het blad als volgt aan:

"Geen schijnartikelen, geen vervormde berichtgeving (om commerciële redenen), niet politiek-correct. Wij geloven in fundamentele waarden als vrijheid en concurrentie". Ik kan de "kleur" van het ding niet peilen, maar het is geen "anarcho-communiste" zoals Jean-Marie Le Pen de franse pers regelmatig betitelt. Dus is hij het zelf? Ik beloof U op te letten.

Onlangs waren wij op de nieuwjaarsontvangst van de "ollandse club". Op een wijnchateau dat spreekt! Onze voorzitter sprak over van alles en waagde zich ook aan wat gesmoes over ons "oude" vaderland. De aanwezigen luisterden merendeels instemmend. Emigranten, belastingvluchtelingen hoor ik U denken. Ja misschien. Maar de gemiddelde leeftijd ligt op 60+ in deze groep en, we kijken van veraf naar het noorden. Ik weet het natuurlijk niet, maar onze info uit Nederland (ook van 55+-ers in meerderheid) doet de vraag rijzen of het niet gewoon zo is, dat "onze generatie" het oude vaderland niet meer herkent. En dat roept als vanouds emigratie op, toch? Maak dus haast, er is bijna geen plek meer en.... Jean-Marie zou ons kunnen tegenhouden, want de FN wil de franse grenzen weer POTDICHT. Ook voor mevrouw Verdonk als ze zou willen "vluchten".

** MARIANNE EN BEATRIX.

Allereerst: eigenlijk kun je nauwelijks spreken van een "relatie" tussen La France en Nederland. Immers, grote naties hebben geen boodschap aan dwergstaatjes, zeker niet als ze een grote mond hebben en zeer liberaal lijken. Les Pays Bas wordt, binnen grenzen natuurlijk, "getolereerd" door de groten, meer niet. Worden dwergen lastig cq gaan ze zelfs pesten, dan komt de grandeur van het land overeind en geeft onze MP (nu JPB) een uitbrander of zoiets. Zoals we dat al eens meemaakten over:

- ons zeer liberale drugsbeleid
- idem, maar dan ons euthanasiebeleid,
- het geblaat over het franse begrotingstekort (dat we ook zelf bleken te hebben!).

Dit alles is onacceptabel voor de oudste Europese natie die nog altijd kijkt vanuit een toonaangevende positie. En er waren vele "bagarres" tussen onze naties. Ooit zei Jacques Chirac, die onze "Wiem" (Wim Kok) zeer mocht, toen Wiem hem eens openlijk te grazen nam bij een benoemingskwesitie, "Wiem tu m'as bien blessé". (Willem gij hebt mij pijn gedaan!). Een attitude van grote compassie voor de brutale dwerg die had gebruld. Hij bedoelde natuurlijk: "Wiem, dat was de laatste keer! "

Na 9 jaren "douce France" staat voor ons vast: Nederland bestaat nauwelijks voor de Franse natie. Je ziet of hoort enkel iets over "ons" als het extreem erg is, zoals de moord op Fortuyn en van Gogh en de (posthume) openbaringen van Prins Bernhard. En dan is het item op TV ca 15 sec., genoeg om bij de toeschouwers nog te laten opkomen dat Brussel toch de hoofdstad van dit landje is of niet? Maar uit ons grote verleden weten de Francais nog veel: Rembrand, van Gogh (ai!), onze schilderkunst, de windmolens en onze heerschappij op de wereldzeeën. En meer recent, dat wij met caravans vol aardappelen op vakantie komen, dat wij enorm veel talen spreken en "verslaafd" zijn (minstens de helft van ons). Wij bevestigen dat dan ook onmiddellijk en verklaren dat wij elke ochtend bij het ontbijt een pique nemen met wat (verslavend) lekkers erin, dat wij vloeiend 7 talen spreken (waaronder het Limbourgeois, het Maastrichts, het Kerkraads en het Swahili (= lijkt op het Venray's) en dat we altijd zeiknat zijn van de regen en blauw van de kou. Zij weten niet dat we vroeger ook blauw waren van de drank natuurlijk en denken dat het voor ons nieuw is een schwieps te krijgen van de rode wijn.

Onze Servische overburen hoorden ooit van ons dat wij ossen aan het spit braadden en die onderwijl volspotten met rode wijn en andere spiritualiën. Dat vonden ze prachtig. Toen zij hun Kerstfeest vierden (orthodox dus op 7 januari) vroegen ze ons hun traditionele speenvarken dat geroosterd werd met de spiritualienspuit te bewerken. Dat was accoord, maar we moesten wel effe een spuit organiseren. Op naar onze pharmacie alwaar de dame belangstellend informeerde waar ze voor was, die seringue. Dit was HET moment, en wij zeiden dat het was voor ons ochtendshotje. Grote ogen. Dus zeiden we maar heel snel wat we er WEL gingen doen. Nog grotere ogen. Quoi? En toen moesten wij, ten aanhore van diverse dorpelingen uitleggen hoe je een speenvarken op smaak spuit aan het spit! Dat is voor onze compatriotten echt het einde. Wij Ollandais zijn in een klap tien plaatsen omhoog gevlogen op de Franse lijst van de beschaafde volkeren. En ook nog spuiten met Franse cognac, armagnac en un bon rouge, incroyable. Zo verkopen wij hier Les Pays-Bas en proberen de schade die wordt aangericht te reduceren. Kan iemand dat trucje overbrengen aan JPB en Bot? Uit een goed hart voortgekomen hoor.

Verder vertellen we af en toe een Belgenmop dat vinden ze prachtig (want dat doen zij ook). We vertellen dan dat je na de grensoverschrijding niet te hard op het gas moet, want dan riskeer je al in een flits in Denemarken te zijn, zo "petit" is de Pays-Bas. We bevestigen dat het Frans de rijkste en de moeilijkste taal is ter wereld. Dat wisten ze al lang maar dat van ons nog eens te horen is erg fijn toch? Want wij spreken vele andere talen en.... wij spreken (nog steeds) beroerd Frans in hun ogen.

Wij zijn nu omzichtig begonnen om enkele van onze Franse vrienden mee te nodigen naar Nederland voor een kort bezoekje een keertje. We geven bv folders van Maastricht met fraaie foto's en.... in het Frans. Dan verklaren wij (conform de waarheid) dat Maastrichts eigenlijk helemaal Frans WAS en nu nog half IS. Dat Liège slechts 15 km weg is dus dat de reddende Franse cultuur binnen handbereik blijft. Dat wij ook auto's hebben en ze dus niet op

Uiteraard “ontdekten” wij dat we dat eigenlijk al bijna 10 jaar doen, een variant dan. Onze kleinkinderen komen hier zeer graag op vakantie, dit jaar weer. En naar Nederland gaan: vliegen in 1,5 uur, TGV in 8 uur en met de voiture 9,5 uur. Bij meer aanbod komen er natuurlijk speciale bejaardenpendelbussen: ik zat daar al enkele keren in, en zag veel jeugd en nog weinig oudjes. Maar dat kan snel veranderen.

En Rita kan ook tevreden zijn: oudjes in de zon en de “goedkope” verzorgers blijven thuis, niks immigratie niks integratie. Helaas moeten nu opa en oma “integreren” in een andere cultuur. Dan ontdek je op je oude dag wat dat eigenlijk is en hoeveel onzin er over gemaakt wordt in diverse landen. Nederland daarbij aan kop! Dus we lossen vele problemen tegelijk op:

- bejaarden naar het buitenland
- verzorgers van datzelfde buitenland(weg immigratie, etc)
- werkgelegenheid in Zuid-Europa
- kostenbesparingen alom

Politici dit is het nieuwe Europa; eindelijk begint het!

-Oud worden in Japan

Daar worden ze, al eeuwen(!), erg oud! De wetenschap snapt het nog niet maar de jappen wel. Dit land heeft nu zo'n 25.000 mensen boven de 100. En niemand zanikt daarover, want ouderen zijn in hun cultuur (zoals in de islam overigens) “heilig”. Ze worden op handen gedragen en dus is het ook politiek een hoge prioriteit. Iemand zei eens dat de oudjes in Japan zo oud worden OMDAT ze zo geliefd zijn en goed verzorgd en geëerd. Wat denkt U ervan?

PIÈCE DE RESISTANCE.

-Vooraf.

Natuurlijk mogen WIJ zeker niet zaniken, nee. Maar ouder wordt ooit iedereen en dat is toch voor hem/haar toch ook te hopen? De vraag is HOE dat gaat verlopen in de toekomst. Dit vraagstuk is van europees kaliber, dat ontdekte ik nog eens op tragi-ludieke wijze toen ik het franse “pamflet”, LE PLAN VERMEIL, las. Ene mijnheer Regis Debré, ja die revolutionair uit de jaren 60 hier in Parijs (en grote vriend van Ché Guevara), wond zich op bijzonder deskundige en amusante wijze op over “zijn en ons” perspectief. In de vorm van een voorstel aan de regering Chirac/ Rofarin.

Snapt u niet waar het over gaat: dan bent U nog veel te jong; dus skip het. Snapt U het een beetje dan bent U wat dichterbij Uw pensioen. Herkent U het, dan bent u MET pensioen. Ziehier de neerslag van mijn leespartij bij Regis, onder de titel:

* *OOK EEN DAGJE OUDER?*

I. Het Probleem.

-De zegen van het oud worden.

Een dagje ouder worden heet in de politieke wereld : “de vergrijzing”, en dat is voor U geen echt nieuws. Toch is dit eigenlijk HET gebeuren van de nabije toekomst; dit unieke verschijnsel dat zich nooit eerder in de menselijke geschiedenis voordeed. Ik bedoel dan de “omkering van de bevolkingspyramide”. Het unieke demografisch verschijnsel, dat er MEER 50+ -ers zullen zijn dan 20- -ers . Nu het de mensheid na duizenden jaren lukt om elke 5 jaar de gemiddelde levensverwachting met 1 jaar te verhogen, is het ook een enorm probleem. De politiek-economische “paniek” is steeds meer merkbaar, in Nederland, in Frankrijk, en waar niet?

Onze cultuur, een “jeugdcultuur” genoemd door wetenschappers, vervreemd zich in hoog tempo van de cultuur van zijn “eigen ouderen”. Kijk naar uw (al wat oudere) kleinkinderen en

U begrijpt wat ik bedoel. Natuurlijk was er altijd al iets als "een generatiekloof", maar velen vinden de huidige ontwikkeling nogal anders dan vroeger.

Zij wij ouderen die, (nu al een beetje, maar binnenkort echt), de grote meerderheid vormen in alle westelijke landen, moeten steeds meer (en langer leven) in een cultuur die enkel lijkt gemaakt "voor en door de jeugd".

Als U deze schets op U laat inwerken, wordt U mogelijk ook zo nieuwsgierig naar deze verschijnselen als ik dat recent werd. En dat na het lezen van enkele publicaties hierover waaronder een, die zeer opmerkelijk is te noemen. Gaarne neem ik U mee op een verkennende samenvatting van gedachten (van vnl franse auteurs) die hierover schreven endie zich hierbij ook erg opwonden! Pas dus op voor de sarcastische toon, de stevige inkleuring en de onderhuidse ergernis.

Hier het probleem geschetst middels een bloemlezing van wat aspecten:

-Demografisch plaatje.

Waar gaan we heen als de groei van de "inactieven" het dubbele BLIJFT van die van de "actieven"? Als de enkele honderden 100+-ers van vandaag er enkele HONDERDUIZENDEN zullen zijn? Denken de politici nou echt dat je de sociaal-economische gevolgen van deze ontwikkeling opvangt door wat marginale hervormingen in de ziektekostenverzekering, verhoging van de pensioengerechtigde leeftijd en wat "marginaal gerommel" t.b.v. de snel leeglopende pensioenkas? Geloven ze echt dat dit "korte termijn gedoe" fundamenteel iets oplost van het enorme probleem dat voor onze deur staat? De gemiddelde levensverwachting stijgt per 5 jaar met EEN jaar. Dat betekent dat over 50 jaar de mannen gemiddeld 23 jaar ouder zullen worden dan nu en de vrouwen zelfs 28 jaar! Dat staat vast voor de periode: 1970-2020! Stel U voor in 2020: meer 60+-ers dan 20-ers!

-Economisch plaatje.

Nu al is 30% van de uitgaven voor gezondheid nodig voor 10% van de bevolking en dat trekt erg rap heel veel "schever". Als de economische groei 2% zou zijn in de komende jaren (2004: 1,5%; 2005: 1%?) zijn de gepensioneerde oudjes een interessant economisch potentieel; wordt de groei MINDER dan wordt ze snel tot een last!

Veel van het vermogen is in handen van de ouderen: wel 60% is van de 60+-ers. De hoge levensverwachting maakt dat dit vermogen minder snel "gedynamiseerd" wordt dan vroeger. Investeringsflauwten zijn het gevolg.

-Sociaal-politiek plaatje.

Psychologisch zal het in een democratie onmogelijk blijken dat de ene, productieve helft van de bevolking, het levensonderhoud betaalt voor de andere niet-actieve helft. Voor het behoud van het huidige nivo van de sociaal-medische voorzieningen is een omvang aan personeel en middelen vereist dat bij de komende vergrijzing simpelweg niet te recruteren is cq niet te betalen. De franse hittegolf van 2003 liet met een schok zien wat er bij schaarste zoal gebeuren kan met ouderen met te weinig verzorging: 15.000 doden EXTRA in twee weken hitte!

De politiek sprak vroeger liefkozend over "nos vieux", nos veterans" maar nu wordt in nota's steeds meer gesproken over "troisième age" en "senioritude". Neemt men vast wat afstand? De planologen maken al plannen voor het "verwerken" van 500.000 doden en in die kringen spreken grappenmakers al over de "opstoppen" die door veel meer begrafenisstoeten in agglomeraties zullen worden veroorzaakt!

-Historisch plaatje.

2000 jaar lang was oud en wijs worden iets positiefs; het was in hoog aanzien. Daarvan is zeer weinig over in de huidige vercommercialiseerde "jeugdcultuur" en zeker bij het groeiende besef dat "oud" alles zal gaan consumeren wat "jong" produceert.

In 2000 jaar was de charitas de enige steun aan oud, arm en ziek. De Hotel-Dieu's heetten niet voor niets zo. Wat men "kon of wilde geven", was bestemd voor "oud, ziek en zwak"; Dieu was daarbij erg belangrijk. Pas de LAATSTE 100 JAREN was het echt anders, voor het eerst in de geschiedenis: pas 100 jaar dus had oud, ziek en zwak RECHTEN, die de Staat garandeerde. Hoe zal dat zijn in de volgende 100 jaar?

-Maatschappelijk plaatje.

“Oud zijn heeft geen leeftijd” is een mooie uitdrukking, maar die dreigt tot een leugen te worden omdat de waarden steeds meer worden: “jong, mooi en gezond”.

Als de groep van 65-100 jarigen op zijn grootst zal zijn, lijkt haar macht op het DIEPSTE punt ooit aangeland!

Dit plaatjesboek raapte ik bij elkaar uit diverse geschriften over het onderwerp: ouder worden. Een meer theoretisch model van deze verandering, erg interessant, denk is, ziet er als volgt uit. De verandering van de samenleving gaat:

-van overdragen naar onmiddellijk communiceren.

De kennis en wijsheid die de oudere vroeger moest overdragen is verouderd. De jeugd met zijn X-box, spelcomputers, Nikes etc. heeft niets meer te zoeken bij grootvader die hier nauwelijks nog iets van snapt. Verworven kennis is voor het eerst een obstakel; de jeugd weet meer dan de ouders. Exit oudjes, het kind weet het beter dan (o)pa en (o)ma.

-van een werkcultuur naar een vrijetijdscultuur.

Beroepskennis-/ervaring: zijn nu niet meer erg belangrijk. Er is veel meer eer en glorie te behalen in (extreem)sport, spectaculaire hobbies etc.

-van een tijdperk van “hoop/geduld” naar een tijdperk van “ongeduld”.

Korte verhalen, korte vacaties, “kort en onmiddellijk” zijn heilig geworden. Opbouw van een carrière en geleidelijke opbouw van bezit zijn “oud en uit”. Het TE lang laten wachten van erfgenamen wordt meer en meer onpopulair. We willen “alles en meteen”.

-van een grafische naar een videowereld.

TV en film hebben al lang meer gewicht dan het “geschrevene”. Telefoons met digitale camera's, digitale foto's over internet, DVD's, etc. zijn de huidige communicatiemedia.

Enkel mooie oudjes zoals Clint Eastwood en Agnelli zijn in: de schoonheidsindustrie bloeit.

De plaatjes op het scherm zijn mooier dan het gegroefde gelaat van oma. De jeugdige strijdt tegen alles: kanker, AIDS, racisme, werkeloosheid, uitsluiting. Het leven MOET lijken op Disneyland en op de laatste DVD. Het gevecht tegen “het lot”, de gang van het leven, is in volle omvang bezig. Het grote nooit “opgeëiste” aantal lijken, na de vakantieperiode van de hittegolf 2003, is iets waartegen nooit op deze wijze is “gevochten”, helaas.

Wel, ouderen: laissez-faire, laissez-allez? OF... actie?

Niet reageren zal het ergste over ons heen doen komen. Dit hebben de Europese oudjes zich nog niet echt gerealiseerd. De bewustwording van haar macht is er ook nog niet.

Iedereen presenteert zich op vandaag qua soort, origine, godsdienst,, (sub)cultuur en... heeft zijn eigen lobby. De 65-100 groep is echter cultureel nog nauwelijks te voorschijn gekomen; de “seniorpower” is nog niet ontwaakt.

Als typering zou kunnen dienen: Comment ca va? Cela ne va pas, cher ami, cela s'en va! (Hoe maak je het? Ik maak niks meer, ik moet gaan!)

Waar moeten we heen met de “oude medemens”? Een oudere is geen zieke, geen delinquent, geen gehandicapte en geen clochard; maar wat is hij dan wel? De situatie van de ouderen in de 20^e eeuw lijkt wel wat op die van de vrouwen in de 19^e eeuw. Ze mogen wel mogen stemmen, maar wat moet je er mee?

De leden van de medische stand zullen op een dag tot hun schade ontdekken dat hun vroegere trots hun grootste vijand is geworden. Ook economen spreken hier en daar al van “de waarde van het menselijk leven”. Canadese economen moesten voor een minister een rentabiliteitsonderzoek doen. In het kader van de uitgaven voor openbare werken, zoals wegenonderhoud etc. Ze kwamen met het volgende. “Omdat veiligheid van wegen geld kost, moet ook de waarde van een mens (die kan verongelukken) worden “geschat”. Dat is bepaald op 50 miljoen dollar voor een ondernemer/familievader en 30.000 voor een “inactieve medemens”. En dat is mogelijk pas het begin.

Het publieke debat over dit alles is nergens te vinden. En dat is gevaarlijk. Dus een politieke beweging oprichten onder het motto: EEN op de twee vaderlanders is een 60+-er? Kan zo verder worden voorkomen wat “in het geheim” al lang gebeurt (en geweten wordt) m.n. in zorginstellingen voor ouderen? Beledigingen, spot, agressie, vernedring, plagerij van klanten

door hun verzorgers? Elke politieke partij heeft een culturele, jeugd- en sportcommissie maar geen een een commissie voor verveling, vereenzaming en ouderdom! Aan de reeks van discriminatiesoorten moet "ouder zijn cq hoge leeftijd" snel worden toegevoegd.

-Ons toekomstig systeem van gezondheidszorg.

Vraag iemand wat daar het grootste probleem is: antwoord veelal AIDS! De lobby hierachter moet enorm zijn als u weet dat er in Frankrijk jaarlijks 500 mensen aan aids sterven en 850.000 ouderen aan Alzheimer! Het in 2003 afgekondigde alsheimerprogram is nog steeds niet bekend, van de 7000 benodigde opvangplaatsen zijn er nu 300 en, over 10 jaar zijn er al 2 miljoen alzheimerpatienten.

-De ziekenhuizen.

Als U 70+ bent ligt U nu vaak al "onder aan de gang", klopt men niet aan voor het binnenkomen, tutoyeert men u ongevraagd, moet u wachten op uw scannerfoto, etc. Jongeren, actieven gaan voor. Jeugdige gehandicapten hebben veel meer voorzieningen dan oudere. Geriatrie is een der zwakste medische disciplines: in Parijs zijn er 60bedden geriatrie. That's it.

-Reclamespots.

Ouderen ziet U in de reclame alleen als ze "jong" doen. Opa die het tennissen wint en oma die een grote hap uit een appel neemt. Zelfs ouderen-poppen in vitrines zien er "jeugdig"uit. Creme tegen rimpels kost ook twee keer zo veel als anti-acnézalf. Oud betaalt voor jong.

-Redacties van tijdschriften en zenders.

Kent U EEN seniorenteam bij deze groepen? De 20+-ers zijn het, terwijl de 50+-ers de grootste categorie nieuwsconsumenten zijn. Voor hen geen plaats bij de productie ervan.

_Bibliotheken/publicaties.

Hopen publicaties over het cybertijdperk maar zeer weinig over de rol van de "oudere". In de kranten gaat het over van alles maar zeer zelden over problematiek van de vele ouderen.

-Conversaties.

Iets leuks zeggen tegen een oudere? Zeg, "wat ziet U er toch jong uit!" Een wat oudere presidentskandidaat (Chirac) werd heimelijk als wel erg oud bestempeld door tegenkandidaten. Leeftijdsdiskwalificatie alom.

-Banken, Sociale Diensten, Postkantoor.

Ouderen worden nog wel eens als een hond behandeld en, je moet HET maar doen met Internet toch? Waarom? Oud is niet meer interessant.

Een oudje sprak tot een lotgenoot: "Deze wereld is niet meer de mijne; het wordt tijd dat ik ga". En: "Het is verschrikkelijk. Men dient nergens meer voor. Er is hier geen plek meer voor ons. Adieu".

Nog niet overtuigd?

Tussen 1990 en 2000 is de consumptie van anti-depressiva verdubbeld. In 2003 was dit het 3^e verkochte medicament op de hitlijst. Niet verbazingwekkend als U weet dat 50% van de oudjes in inrichtingen en 25% van de thuiswonenden door de arts als DEPRESSIEF wordt bestempeld (in Frankrijk).

Dit alles zal dus binnenkort ontploffen er is eigenlijk geen tijd meer te verliezen!

Dit is de door mij opgetekende probleemschets van diverse (franse) auteurs. De mate van herkenning hiervan is natuurlijk sterk afhankelijk van Uw leeftijd en uw leefomstandigheden. Herkent U niets dan gaat alles nog prima, ziet u het al een beetje in uw omgeving (ouders, burens) dan kunt u het al wat proeven en voelt u het al goed aan dan wordt U hier dus bedoeld!

Deze analyse is wat aangezet, wat pamfletterig, OK. Maar toch is het de moeite waard om te lezen wat een auteur als oplossing aanbeveelt aan de franse regering. U zult glimlachen, ja zelfs lachen en ... huilen. Ten geleide voor het vervolg, dat heet, DE OPLOSSING, nog een kleine anecdote:

Een geriater (zelf 65) zegt tegen zijn bejaarde patient: "Cher monsieur, si vous avez encore vos fric (centjes), garde les! Si vous les donnez maintenant, c'est la fin".

Ouderen ,let dus op uw testament!

**OOK EEN DAGJE OUDER ? (vervolg).*

II. De oplossing.

Is er een oplossing denkbaar voor de geschilderde narigheden? Jawel, zelfs een zeer originele, en die heet: BIOLAND! Ik ga het U uitleggen.

De utopie van vandaag was al vaker de oplossing voor morgen niet? De overheid moet nu maar eens echt effectieve maatregelen gaan nemen en daarom gaf Regis, ex-vriend van Che Guevarra, zijn visie. Al eerder gaf hij de franse staat GEVRAAGD adviezen. En wat meer is, Regis zelf is 63 jaar, net als ik.

Hij zegt: "het is nu wel genoeg dat de overheid zich enkel richt op zaken als "stervensbegeleiding" en ons koest houdt met fraaie zinnen als: " Respecter la vie, mais accepter la mort". Dat wordt dan gevolgd door enkele tekstaanpassingen in een paar wetjes en zonder legalisering van euthanasie natuurlijk.

Dus nu is het tijd voor het echte werk. De eerste gedachte is : HERGROEPERING. Van de ouderen natuurlijk. Maar niet in de conventionele tehuizen/instellingen, nee, in een aparte regio, een apart land, verder weg van de huidige woelige onbegrepen wereld. De voordelen hiervan zijn evident:

-enorme schaalvergrotingsvoordelen. Alle middelen, opleiding van deskundig personeel; medische verzorging etc. worden geconcentreerd. Er kan ook een einde komen aan het rondrijden van huisartsen à la campagne, naar veraf gevestigde oudjes, om hun bloeddruk even te checken danwel de effecten van de medicatie te controleren. De nieuwe "afgescheiden en geconcentreerde" verzorging van ouderen kan een einde maken aan de sociale jalouzie en ergernissen van jeugdigen die deze hoge inzet van middelen nu, t.b.v. de oudjes, gadeslaan.

Het oud worden hoeft nu geen "invalide makende" ziekte meer te zijn! Veel gemakkelijker dan nu kunnen er "oppep-activiteiten" worden georganiseerd tegen de nu groeiende depressies bij de ouderen. Ook kunnen veiligheid, vrijwilligheid en nabijheid elkaar gaan versterken.

BIOLAND moet jaarlijks 1 miljoen nieuwe bewoners kunnen ontvangen. Wie mogen ervan profiteren? Een departementale Commissie (van artsen en sociale werkers), benoemd door de minister van volksgezondheid selecteert die ouderen die naar Bioland kunnen gaan. Streven is, om in etappes, alle 70+-ers aldaar te gaan vestigen. Natuurlijk moet er voor voldoende motivatie worden zorggedragen; vooral bij het personeel voor deze moeilijke missie. Immers, gevangenenbewaarders hebben een duidelijke missie (terug naar de maatschappij), medici ook (nl genezen) , maar wat is nu de missie van de bejaardenverzorger?

Uiteraard roept dit idee veel bezwaren op; men zal roepen: apartheid,ghetto, twijfelachtige biopolitiek etc. Wie? Allereerst de psychiaters en psychologen natuurlijk, die overigens deze oudjes liever niet als hun patienten zien en er zeker liever niet hun handen aan vuil maken. Regis argumenteert dat de "solidariteit" vereist, dat "buren etc" snel van hun ouderen ontlast worden en ook dat het nageslacht alle energie kan steken in de eigen ontplooiing!

En dit heeft toch niets van doen met misdadige ideeën van bv het nazisme?

Het verbeteren van de leefomstandigheden, het levensgeluk is het doel, maar dan wel produktiever en rendabeler. Waarom zouden wij het nu anders doen dan vroeger bij de nomadenvolken? Daar ging de oudste zoon, op een dag, toch ook met de oude vader naar de sterfplek (in de Sahara en het regenwoud) voor zijn laatste momenten? Wat is het verschil met de zoons die op vakantie gaan en de oudjes achterlaten met wat flessen water en biscuits, zoals in de hitte van 2003?

In de BIOLAND-kolonie is het gezellig, landelijk, het houdt het midden tussen een pretpark en een natuureservaat. Het heeft niets van een olifantenkerkhof, maar is de deur naar een

nieuwe wereld, waar elke oudere ZIJN idolen kan terugvinden. Een microstaat met zijn eigen voorzieningen, politie, rechtbanken. Alles voor een volksdeel "in diaspora", dat dit nu nog niet heeft begrepen! Daarom dus BIOLAND, waar bij de grens borden staan met: "Welkom in het biotijdperk!".

De stad verwijderd de mens van de natuur, dus daarom hier contact met die natuur, deelname aan werk op de boerderij. Dat kan "de gevangenen van staal en glas" hun natuurlijk gevoel teruggeven. Leven en sterven op het platteland. Weg uit het rijk van de "bruten" en op naar de seizoenen en de wereld van de goden.

De criteria voor de keuze van het gebied: niet te onbereikbaar, maar wel "op hoogte". Dat zal de mens beter in de natuur doen reintegreren. Ampel onderzoek leverde als ideale plek op: De Ardeche, in de Vivarais niet ver van Forez. Vroegere plannen van revitalisatie van deze streek kunnen nu wél worden waargemaakt. De inwoners kunnen hulp krijgen van de lokale boeren om hun bezigheden te verschaffen in landbouw en veeteelt.

De conseil regional (provinciebestuur) was enthousiast en zag vele economische voordelen in deze gigantische ontwikkelingsinspanning. Geografisch centraal in Frankrijk, voorzien van thermale stations en van nog veel meer, zoals:

- goed merkbare jaarlijkse temperatuurvariëaties
- arme grond, ruwe omgeving, hoogteverschillen
- sport- en ontspanningsmogelijkheden
- beperkt aantal, goed controleerbare, toegangswegen
- gebied van mysterie en historisch toevluchtsoord voor verdrukten als jansenisten, Camisards.
- veel kloosters en abdijen.

Uiteraard weten we dat de ouderen, die jongeren niet (meer) zo zien zitten ook niet gek zijn op andere ouderen. En, oud maakt ondeugend en roept op tot het finaal regelen van oude vetes mn in de familie. Toch willen de meesten in hun eigen omgeving sterven. Dus moet er rekening worden gehouden met veel weerstand tegen dit plan bij de ouderen zelf. Bioland moet dus het tegenovergestelde worden van de "traditionele inrichting". Het moet liggen tussen de Dalai Lama en Disneyland, tussen "gebed en pret". Dus: zachte muziek, bloemencorso's, zaklopen, kastelen, causeries en meditatie, konijntjes, beertjes en de nodige couleur locale als viooltjesmarkten en kastanjabomen. Dus alleszins het recht om in vrolijkheid (= modern woord voor waardigheid) te leven en te sterven. En daartoe kan verder advies in de VS worden ingewonnen.

De einduniversiteit zal zich richten op esoterisme, reïncarnatie, boeddhisme, new age en studies in biologie. Wel oppassen met de oude christelijke ethiek waardoor wederopstanding (na laatste oordeel) en reïncarnatie (direct verder leven) onderling kunnen worden verward. Dus afstand houden van "monotheïsme".

Kortom: "Alles wat U goed vindt, O Kosmos, vind ik ook goed.... Als het ogenblik van afscheid is gekomen, moet men zich overgeven. Als de olijf die vallend, eer bewijst aan de tak die haar droeg". (Zie Marcus Aurelius).

Natuurlijk zijn er vele begeleidende maatregelen vereist. Denk aan:

- stimulerende maatregelen. Elke familie krijgt 1000 euro voor elke oudere die men naar Bioland laat komen. Reiskosten worden natuurlijk vergoed. Wat is hieraan anders dan de 3000 dollar per nieuwgeborene in Australië? Alles kan uit de bereikbare kostenreducties worden teruggewonnen.
- preventieve. Sommigen moeten vooralsnog worden uitgezonderd. Dat zijn;
 - +ouderen die vermogensbelasting betalen
 - +leden van de academies/artiesten/senatoren op leeftijd
 - +zij die het Legion d'Honneur verkregen.
 - +religieuzen.
- educatieve maatregelen. Een grote nationale mobilisatie is vereist. Radio/TV spots, publicaties die de positieve doelen van Bioland breed uitmeten. Ook in opvoeding en scholing moet dit een plek krijgen. Bijvoorbeeld in het biologieonderwijs?

toch? Dus wat kon ik nou helemaal van weten niet? Daarbij kwam dat Lucien huisarts is en ik slechts ingenieur en daarmee is de competentie bij bomen vellen bepaald: huisartsenwerk. Alors, mondje dicht en braaf het touw vastpakken dus. Dat doe ik nadat ik nog even in de "holle weg" heb gekeken die in de diepte langs de tuinrand loopt, evenwijdig aan de stroomdradenbundels. Het wordt een spannende operatie, want als de pin verkeerd zou omvallen verspert hij ook nog de toegang tot onze hele buurt. Dus veel kansen op grote pret vandaag!

Lucien geeft het aanvalssein en wij hangen als een menselijk trosje aan het touw. Het aanvalsconcept heeft hij net, op autoritaire toon, uitgelegd: hij maakt eerst een flinke snee in de stam en, als deze dan kraakt ("quand il craque....") moeten we uit alle macht trekken. Dan zal de pin met een draai opzij vallen en dus de dradenbundel niet raken en ook niet in de afgrond vallen. Simple comme bonjour!

Helaas, huisartsen rekenen niet zo veel en ik vrees dat een sommetje zou tonen dat, ondanks onze niet verwaarloosbare gewichten, dit alles veel te weinig zal zijn om de reus te dwingen. Maar we kennen onze Provencaux al een tijdje dus: "je m'en fous" en "ce n'est pas mon problème". Opschieten dus.

De kettingzaag jankt en wordt medogenloos in de stam gezet. De hitech-zaag maakt dat de zaagsnede flux groter wordt. Lucien stopt even, loopt even achteruit, en kijkt deskundig naar omhoog. De kruin staat doodstil in de blauwe lucht. "Ca marche", zegt hij overtuigend en hij gaat over tot de finale coup, alsof hij dagelijks patiënten doorzaagt. Wij voelen aan dat het nu op ons aankomt! Lucien stopt; onze pin roert zich niet, denkt hij. Maar wij niet dus, want we voelen zeer langzaam het touw op strak gaan en jawel, voordat Lucien iets kon commanderen dondert hij luid krakend naar beneden. En, hij vertoont daarbij geen enkel respect voor het geniale concept van onze Julien. En aan ons, drie gewichtjes, heeft hij al helemaal geen boodschap.

Dus dondert hij boven op de stroomeigendommen; de draadbundel buigt diep door maar, Dieu soit benie, hij breekt niet. De pin hangt dus in de draden. Wij kijken als aan de grond genageld, de situatie is hoogst kritisch en we moeten nu het ergste vrezen. De volledige paniek breekt uit in de commandogelederen, iedereen schreeuwt tegen iedereen, en doet waanzinnige voorstellen om uit de klemmende impasse te geraken. Onze commandant moet nu zijn leiderschap tonen en grijpt de elektrische zaag. Hij houdt die boven zijn hoofd en,.... Niet te geloven, hij zaagt de stam van de pin door net onder de doorgezakte draadbundel. Want hij wil de stroomeigendommen als de bliksem ontlasten natuurlijk. De gebeurtenissen nemen een chaotische loop: de pin gaat middendoor; de onderste helft valt in de tuin en de top dondert met machtig geraas recht in de holle weg en verdwijnt uit ons gezichtsveld. Dan een enorme klap, die signaleert dat de kruin nu op het wegdek is aangeramd. De toegangswegen tot onze buurt zijn onbruikbaar geworden. Maar, de stroomdraden zijn teruggezwiept en ogenschijnlijk nog redelijk fit. Het geluk bij het spreekwoordelijke ongeluk! Een snelle blik op de palen aan beide kanten doet vermoeden dat onze wijk vooralsnog van de moderne energievoorziening gebruik kan blijven maken. Un miracle!

Pappi kijkt in de holle weg en roept geruststellend: "ca irait"! Algehele ontspanning bij de commandoleden. Maar helaas, niet lang.

Een enorm getoeter uit de holle weg roept ons tot nieuwe realiteiten. We kijken en, daar staat Jean, de buurman, vigneron en hij brult als een gewonde tijger. Dit is een schande horen we, dit heeft hij nog niet eerder gezien en hij zal dit "jamais" accepteren. Want zijn levensader naar La Capello, de locale Bar-tabac is geheel afgesneden en dat "à l'heure du pastis, nomdedieu". (komt van het limburgse nondedju).

Lucien en groep moeten nu snel handelen. Naar beneden met touw en kettingzaag en vooral veel deemoed. Onder donkere blikken van Jean, wordt de kruin verzaagd en de takken aan de kant getrokken. Foeterend kijkt Jean, werkeloos, toe en dan stapt hij in de jeep en ronkt naar zijn warme pastis. Zijn geloof in zijn mede-provencalen kreeg wederom een grote knak vandaag. Quel merde!

Wij werken ons knap in het zweet om de weg schoon te krijgen; zo'n kruin is enorm veel hout weet ik nu. Deze zeldzame middag loopt ten einde, en we gaan effe aan de koele pijs.

Lucien is wat witjes en ongewoon rustig. Hij filosofeert mogelijk over het tekort aan

schoongeblazen hemel en dus zon. Vandaar dat het terras van Le Brillhas qua diagonaal exact de mistralrichting volgt. Wel zon, geen vent (=wind). Le Brillhas betekent dan ook (oud-provencaals): "plek in de zon, beschermt voor de noordenwind".

-Onze middenstand en zo.

Wij beschikken over een uitzonderlijke schakering middenstanders en ander dienstverlenend volk. Luister naar mijn lijstje:

2 slaggers, 2 bakkers, een superette, apotheek, huishoudelijke artikelenwinkel, een kranten/sigarettenboer, 4 (!) kappers, bloemenwinkel, antiquair, snuisterijshop, 3 restaurants, Hotel-café (10 kamers), taxibedrijf, Office du Tourisme en postkantoor (zelfs bijkantoor van 1 bank en 1 verzekeraar). En dan nog: de mairie, de gendarmeriekazerne, 3 (!) zalen voor cultuur en pret, de brandweer, de bibliotheek, het (bekende!) archeologische museum (met replica van de vogel van Mormoiron die in het Louvre staat), een mooie kerk, 3 kapellen, een kerkhof waarop nog plaats is voor ons, een huisarts (de tweede, een dame is onlangs weggelopen), een fysiotherapeut (hier kiné geheten) en ... Onze cave cooperatieve "Terra Ventoux" (de grootste van het departement: 500 wijnboertjes aangesloten). Daar staat U van te kijken niet? Ik trouwens ook. En ik vergeet dan nog: de sportvelden, de scholen, en ons "plan d'eau" een mooi meer met zandstrand! En vlakbij het vliegveld waar u met een Piper kunt landen of per parachute. Mist U iets? Wij nog niet. À propos, 2 garages, een is van de (gekozen) burgervader. En een crèche. Mormoiron is nl hoofdstad van ons canton, weet U. Dus begrijpen de politici/bestuurders onder U (en ook de belastingbetalers) dat het duur is hier met de gemeentelijke belastingen. Dus moet er gegroeid worden en houden "wij" (de étrangers) hier de zaak in leven. Dat zegt onze burgervader zelf dus! (en die heeft altijd 4 jaar gelijk).

Verder: sinds 3 jaar riolering (van Brusselse subsidies, dank U), bijna alle draden onder de grond (idem, dank U),. Nu ook mooie trottoirs en verlichting, maar (nog?) niet bij ons. Er zijn in onze straat enorme gaten en het is (zonder maanlicht) aardedonker. Het is "een route departementale", D14, dus niet voor de maire zijn rekening. En dan begint ook hier de oorlog der instanties. Wij zijn al ver pleite van de verstrekte sigaren en champagne en flesjes Chateau Petrus, maar deze periode zal het ons niet lukken. Brussel effe bellen, misschien? Gewoon volhouden, maar U riskeert wel te struikelen op onze begrafenis!

-Le Brillhas.

Le Brillhas is een wijngaard, een zg fossée. Dat is een lap wijnstruiken die een manneke in een dag kan doen. Dwz 2800 m², ca 650 wijnstruiken. Om te kunnen bouwen en te plenzen moesten we er 400 van omzagen. Maar de resterende tafeldruiven Muscat d'Hambourg genoemd, worden nu goed onderhouden met advies van onze ami vigneron Jean-Pierre. Hij verkocht ons zijn terrein en vind het ongelooflijk dat twee ouwe ollandais die struikjes nog verwennen. Kunst, die zijn even oud als wij nl ca zestig lentes. Dus zelf snoeien (nu onder handen), zelf spuiten met van allerlei smerigs en zelf bemesten. En tussen de rijen staat gras, dat ik met het grasmachien maai. Dat heet biologisch druiven verbouwen. Dat U het maar weet. Mieke maakt van de muskaatdruiven en veel, veel alcohol een eigen dessertdrankje. Tot nu toe slechts drie doden en enkele zwakzinnigen. Maar het is niet zeker of het van de D14 kwam (van de gaten dan) of van Mieke's "breuve". De gendarmerie stelt al 5 jaar een onderzoek in en komt af en toe een drupke drinken. Schiet goed op zo.

Wij liggen aan het noordelijke einde van het dorp en tussen de wijnvelden. Om ons heen alle soorten tafeldruiven van de Provence en tegenover ons Chateau Pesquié een wijndomaine dat naar 9 landen (waaronder Nederland) exporteert. Ik graaf s'nachts een uurtje aan mijn tunneltje richting de cave, want de wijn wordt ook steeds duurder. Het overbruggen van ca 250 meter met een pijpleiding moet kunnen schat ik in. Oud-DSM-ers gaven advies en zeiden: "Leon, dat stelt niks voor, peuleschilletje!".

Om ons rechthoekige terrein staan vele amandelbomen (heerlijk, geroosterd bij het aperitief!) , zo'n 6-tal olijfbomen (uitschieters van in 1957 bevroren voorouders van enkele honderden jaren oud) en we hebben nog twee vijgenbomen aangetroffen. Dus maakt Mieke ook olijven klaar, hebben we nu voor het eerst 3 liter olijfolie laten persen en worden de vijgen zo van de boom opgepeuzeld. Het is de traditionele afzoming van oude wijngaarden hier. Laten staan

dus. We hebben er vorig jaar een moerbeiboom bijgeplant; ook een oude bekende hier, naast de plataan.

Als we moeten zeggen waar we wonen is het simpel: "Laatste huis van Mormoiron aan de D14 van M. naar Bedoin, in een wijngaard en met twee viervlakdaken en oker geel".

De dorpingen hebben al een bijnaam voor Le Brilhas: La Pagode. Want wij hebben als enige in de provence een flink overstekend dak (tropisch trucje)."U begrijpt het: de hollanders zijn ook hier de chinezen van Europa.

-Onze culturele wereld.

Dit is eigenlijk de grootste "exceptie" voor ons barbaarse eskimo's. Een klein voorproefje:

- Le Festival du Cinema de Mormoiron. Na Cannes jaarlijks het tweede toonaangevende. Een week lang films, 3 per dag, in een speciale filmzaal (Hangar de Lamy geheten), honderden bezoekers en ... discussie na de film. Het motto van dit festival was in 2004: Progrès et respect des Libertés. Zo Sjors B. dat is nog eens wat anders en ook andere vrijheden overigens. U bent GRATIS welkom!
- Fête de l'asperge. Mormoiron is "capitale de l'asperge" in Frankrijk. Witte asperge, van het zand, met een confrerie als publicitystunt en een totem "dame l'asperge" geheten, onze aspergevormige buurvrouw Francoise. En vele bezoekers, een receptenwedstrijd en jaarlijkse intronisatie van nieuwe ereleden. Vorig jaar de dochter van Francoise, Laurie, in 2004, franse kampioenne op de 100 meter schoolslag en europese op de 4X100 meter wisselslag. En dus naar Athene geweest. Wij moesten met de auto (voorop!) in de ontvanststoet rijden met de toeter op brullen, bij haar terugkeer! Want met Pieter en Inge zijn wij hier aangeziene zwemexperts natuurlijk.
- Muziek, toneel en zang. In onze kerk kun je naar klassieke concerten luisteren voor 5 euro, en geen gerommel hoor. Er zijn in de zomer zo'n tien concerten in ons dorp. Dan is er nog de "Milleclub" ons kleine schouwburgje alwaar van alles te doen is. Bijvoorbeeld: spaanse klassieke flamenco, volkszanger André Chiron (niet Hazes) die echt fraai provencaalse kult doet maar ook het repertoire van ene Georges Brassens uit de mouw schud. Hij is zeer gezien op het jaarlijkse Brassensfestival in Vaison la Romaine waar wij heen gaan. Daar ga je dan eerst eten (!), samen tussen de artiesten, dan muziek etc., dan nog effe napruttelen. Wij zijn sinds de eerste keer "les fans ollandais" van mr. Chiron, die ons nu zelfs herkent op andere concerten. Hij presteerde het zelfs op een concert ons en plein publique toe te spreken, uit te leggen wie we waren en voor zijn liedje in het provencaals (in het frans) effe toe te lichten waarover het ging. Dat was heel leuk.
- Fête votive. Is het dorpsfeest op de verjaardag van onze heilige Saint Laurent. Het duurt drie volle dagen: hele dorp vol kermis en podia, dansen op levende rockmuziek en ook java en paso doble (voor de oudjes) , een zangconcours en dat alles voor nop: van de maire dus! Enkele familieleden bezochten het al en waren "very amused".
- Cultuur om Mormoiron. In de stadjes en dorpen om ons heen is het cultuur wat de klok slaat. In de winter wekelijks concerten in de kerken van Carpentras voor een schijntje. In de zomer celloconcert van een beroemdheid in de kerk van Flassan, hiernaast: 500 bezoekers, men staat buiten! Vele voorstellingen in de schouwburg van Le Thor (35 km): Dee Dee Bridgewater, Barbara Henricks (woont hier vlakbij), Charles Aznavour, Nina Simone (die vorig jaar hier vlakbij in haar huis stierf), Rod Stewart (woont ook hier) enzovoort. De wereld komt echt hier langs in vacantielijd.

Ophouden, het is voor een indruk genoeg toch? U begrijpt dat wij cultuurbarbaren ons hebben bekeerd en we raden het U (indien nog nodig) ook aan. U weet een beetje waar we zijn en wat we uitspoken. We komen eigenlijk tijd te kort. Voor ons opende zich nu de laatste kans om toch nog "in schoonheid te sterven" dwz in het besef wat het paradijs (als het bestaat) zou kunnen zijn. Wij tekenen ervoor!

(Wordt vervolgd).

.....

* *"LIRE ET CONNAITRE"*, onze dorpsbibliotheek.

Met gepaste trots ben ik al jaren lid van onze literaire cultuurtempel. Want U weet, fransen zijn de boekenwormen van Europa, zegt men. En dus, oblesse oblige, ons dorp trekt een aardige hoop euro's uit voor het cultuurdeel van het gemeentelijk budget.

Gaarne vertel ik U dan ook iets over mijn aanmelding en mijn geregelde bezoeken aan de "bieb". De bieb is gevestigd niet ver van de kerk en naast ons museum (jazeker!). Op een mooie dag liep ik naar het hoge gedeelte van ons dorp alwaar de bieb is gevestigd. Je treedt binnen in een modern ogende, lichte zaal vol boekenrekken alwaar zich ook een dame vertoonde achter een tafeltje gezeten, pen in de aanslag. Een klein brutaal hondje zit naast haar. Haar vriendelijke begroeting bemoedigde me en dus legde ik, na de begroetingsceremonie, uit dat ik gaarne lid wilde worden. Dat hoorde ze graag zag ik aan haar lichaamstaal en ze vroeg of ik misschien "étranger" was? Ja dus. Dat deed haar zeggen dat ik, op enkele (franse) belgen na, de enige "echte étranger" zou zijn die lid was van deze bieb. De hoge eer die hieraan kleefte werd me duidelijk. Ik kreeg informatie en ook werden me de uiterst strenge regels uitgelegd. Ik was al eerder met regelgeving geconfronteerd hier en bedacht dat het met de handhaving wel mee zou kunnen vallen. Dat is intussen profetisch gebleken. Ik hoorde ook dat de bieb werd gerund door vrijwilligers en later bleken het enkel vrouwelijke werkers te zijn. Toen ik hoorde dat ik voor 13 euro per jaar mocht smullen van een werkelijk stevige boekenvoorraad besepte ik dat ik eerder aan de wijninkoop dan het lezen failliet zou gaan. Ik werd vervolgens rondgeleid, kreeg over de index wat te horen en mocht naar hartelust rondsnuffelen om mijn eerste maximaal drie (!) boeken uit te zoeken. Al genietend van de voorraad hoorde ik mensen binnenkomen en al meteen hoorde ik een zeer dynamische damesconversatie starten; uitbundig en wat luidruchtig zoals ook de mannetjes wel doen.

Nu weet ik dat dit het moment was waarop ik kennismaakte met het "sociologische kloppende hart" van onze dorpsgemeenschap. Wat in vroeger dagen het "lavoir" (=de wasplaats) was is tegenwoordig de dorpsbieb. De vrijwilligers organiseren natuurlijk "d'abord" de biebtoestanden, maar zijn daarnaast vooral bezig met de verzorging van de dorpsinformaties, nieuwigheden, narigheden en geheimen. En aan dit platform nemen vrijwilligers en "klanten" zonder onderscheid deel. Ik vertrok met mijn eerste drie livres en nam, na te zijn voorgesteld aan de nieuw binnengekomen dames, netjes afscheid. "A la prochaine" leek me een juiste afscheidskreet.

Bij mijn tweede bezoek trof ik het echt; een vijftal dames van middelbare en "plus" leeftijd waren binnen en bespraken de dieperliggende problematieken van "ons dorp". Ik verdween na begroeting achter de boekenrekken en, maakte onbedoeld maar ook onontkoombaar de nieuwsuitwisseling met markante opinievorming mee, op afstand. Niet helemaal "comme il faut" dacht ik nog, maar ja, je kunt toch ook niet twee vingers in je hoofd steken, niet? Het op de rol staande onderwerp bleek het recent geconstateerde wangedrag van een (niet-aanwezig) lid te zijn. Zij had zwaar gezondigd en haar boeken, ondanks diverse verzoeken, ver over de limiet pas teruggebracht. En, ze waren ook nog niet erg schoon geretourneerd, want ik hoorde zeggen: 'des pattes partout'. Een moment dacht ik dat de pootafdrukken van de huiskat werden bedoeld, maar nee, al snel bleek mij dat het etensresten moesten zijn. En, dat alles was ook geen wonder, hoorde ik, want haar man stond ook te boek als een "emmerdeur"(merde is ...jawel!). Hij pleurde bijvoorbeeld altijd zijn voiture neer op een hoek waarna er nog geen kinderwagen meer langs kon en dan moest hij weer worden opgehaald in Café du Ventoux. En dan had hij ook nog de "courage" om zachtjes scheldend zijn bagnole aan de kant te zetten. Alors...!

Dit onderwerp bleek nu diep genoeg geanalyseerd en de conclusie was zeer unaniem. Tijd dus voor het volgende agendapunt.

Dat bleek onze splinternieuwe "buraliste" te zijn. Deze étranger (uit Parijs) had de tabak /lotto/krantenwinkel recent overgenomen van de vorige, een zeer bijzonder exemplaar. De zeer verse opinie over het nieuwe "buralistenechtpaar" klonk bepaald niet ongunstig; men vond het verbazingwekkend eigenlijk, dat een Parisien zich op deze plek "pas du tout

arrogant" gedroeg. Ik wist, na wat praatjes met de inderdaad sympathieke man, dat hij een "uitgestapte" informaticus is, die meer zon en minder Windows wilde tegenkomen in zijn nieuwe leven. En, buraliste dat kende hij van thuis, dat was een leuke job met perspectief. U moet weten dat een buraliste een mix is van een "vrije jongen" en een "functionaire d'etat". Dat hangt samen met de torenhoge belasting op rookwaren, staatslotverkoop en zegels etc., allemaal staatsinkomsten en dus heilig verklaard. Dat laat je dus niet doen door zo maar de eerste beste burger.

De vergelijking tussen "de oude" en "de nieuwe" was onontwijkbaar natuurlijk. De voorganger, een volautochtoon dus, was een bijzonder mens. Hij keek bij elke ontmoeting of hij alweer failliet was gegaan, schold alle staatsorganen vervolgens luid uit en verklaarde dat Frankrijk ten onder zou gaan aan.... ja aan van alles eigenlijk, behalve zichzelf. Zo'n man maakt botsingen op zijn pad, dat begrijpt U.

Ik moet U even tussendoor vertellen dat mijn ega een van de slachtoffers was, helaas (voor de buraliste). Zij ergerde zich al een jaar of zo aan het uitblijven van een vriendelijk welkomstwoord als ze de krant of de "Paris Match" haalde en toen haar op een keer werd duidelijk gemaakt dat ze de "sous" om te betalen niet "ici" maar "la-bas" (30 cm verder op de toonbank) moest deponeren kwam de knal. In een onnavolgbare mix van nederlands/limburgs en frans maakte mijn betere helft duidelijk dat de limiet was bereikt. Deze man moet de klap van zijn leven hebben opgelopen vrees ik. Voor het eerst gedroeg iemand zich als Koning klant. U gelooft het niet: nooit meer na deze heuglijke dag, zijn mijn ega en ook ik, nooit meer onvriendelijk bejegend. De "bonjours, au revoirs en merci's" vlogen ons om de oren. We kregen zelfs de complimenten van franse dorpsgenoten die het verhaal hadden gehoord. Niet erg lang na dit majeure incident hoorden we dat de "buraliste" de zaak had verkocht aan een opvolger.

Nu de dames van de "bieb" daarover. Nou die opinies logen er niet om: zijn vertrek was een ware zegen voor de gemeenschap en alles, zelfs een parisien als buraliste, was immens veel beter dan deze onthouden dienstverlener. En dat doet een "ollandais", die zich toch wel wat zorgen maakt als zijn ega publiekelijk haar ongenoegen ventileert, goed, niet?

U begrijpt dat elk bezoek aan de bieb een ware verkenningstocht door het dorp is. Maar, je kunt natuurlijk, als volwaardig lid, niet achter de rekken blijven luisteren, je moet participeren. Onontkoombaar.

Het begon toen de dienstdoende dame mij uitlegde dat mijn "nom de famille" onmogelijk was te onthouden en dat men dus had besloten mijn deel van de administratie onder de kop "LEON" te gaan voeren. Nou ik vond het prima en dacht, nu is mijn kans om soepeltjes te gaan deelnemen aan de sociale beraadslagingen. Want er waren een zestal dames aanwezig. Ik begreep dat ik nu wat moest aansnijden: zeer link dus.

Voor ik het wist was het eruit: ik vroeg dus, "il y a beaucoup des étrangers déjà en village", qu'est-ce-que vous en trouvez?". Mijn wat directe natuur had me weer eens parten gespeeld, want wie doet dit nou als étranger en ook nog als openingsschot? Ik dus.

Mijn geluk werd dat een van de dames tot het moedige soort behoorde en zij gooide op tafel dat "die étrangers natuurlijk een zegen voor het dorp waren (winkels etc. bleven open) maar dat anderzijds de OG prijzen wel tot al te hoge nivo's waren gestegen. Geen jong mens kon zich immers nog een koopwoning permitteren monsieur"! Plouf, daar lag het dan en de overige dames keken met enige spanning naar me: et alors, monsieur?

Ik dacht dus: troost deze mensen in hun verdriet en dus zei ik dat de huizenprijzen in "le nord" ook buitensporig waren geworden en dat dan ook nog "sans aucune soleil". Dat viel goed, want dat wist men niet. En de discussie kwam goed op stoom. Een complete uitwisseling op europees nivo werd het vervolg, en iedereen vatte moed. Op een goed moment, toen een dame het had over "les retraités riches du nord" vond ik het moment rijp om te vertellen dat wij echt niet tot de miljonairs behoren maar mensen zijn van een zelfde welstand als de meeste franse dorpingen. En dat zij dat niet zo goed wisten omdat zij niet zo vaak "les pays du nord" bezochten, want al die regen en kou daar, dat zocht toch niemand? Men werd al voorzichtiger en het vooroordeel brokkelde aan de contour al wat af. En toen ik durfde te stellen, dat elke buitenlandse koper van een huis, echt wel zou willen dat de (vaak franse!) verkoper maar de helft van de vraagprijs zou vragen, barstte het los.

Inderdaad, vele dorpingen waren intussen rijk geworden aan de immens hoog gestegen grond- en huizenprijzen. Het waren kapitalisten en speculanten. En, het zou verboden moeten worden. Etc. De discussie was op een evenwichtig punt beland, tijd voor een conclusie dus. En we werden het eens: de MENS (etranger of niet) had zijn slechte kanten en daardoor ging het wel eens slecht in de wereld. Daar moesten we allemaal samen iets aan doen, zo !

Ik was redelijk geslaagd in mijn maidenoptreden, dacht ik opgelucht. Want dat was het punt en natuurlijk niet dat nu bereikt zou zijn dat de og-prijzen zouden dalen danwel dat de liefde voor de "étrangers" nu tot grote hoogten zou oplaaien. Maar ook, dat je met een etranger kon praten over "étrangers en de problemen" dacht ik. En dat is integratietechnisch een batig saldo.

Het werd hoog tijd afscheid te nemen om de achterblijvers de gelegenheid te bieden om in samenspraak HUN saldo vast te stellen mbt deze nieuwe snoeshaan uit het buitenland. Jammer, dat ik dat niet kon aanhoren achter de hoge boekenrekken. Dus blijft er maar een ding over: gewoon blijven meedoen , voorzichtig, maar ook niet TE.

Dat doe ik nu dus geregeld en ik kan U verklappen dat dit beter werkt dan de inburgeringscursus door een nederlandse docent. Intussen las ik vele boeken, maakte kennis met vele dames en.... kreeg zelfs van een van hen twee boeken uit de eigen kast als cadeau! Ik was zeer vereerd. Er werd ook wat bij gezegd: deze boeken verhaalden over de heroische strijd van vakbonden en arbeiders bij de massastakingen van 1968 mn bij de Renault(staats)fabrieken. Dat leek de gulle geefster wel iets opvoedends te zijn over hoe zij dacht over haar vaderland. Want zij is een bekende radicale grijze dame die een leven lang werkte bij de CGT-vakbond. En ik weet intussen met zekerheid dat haar activiteiten en opvattingen zeer belangrijk zijn om een compleet zicht te krijgen op "de franse ziel".

"Lire et connaitre" heet onze bieb, maar dat is te bescheiden vind ik nu, na enkele jaren. Ik denk erover om een voorstel in te dienen voor een beter naam. Daarin moet iets voorkomen van het relatieve belang van mondelinge gedachtenwisseling waarvoor deze bieb DE plek is (geworden). Heeft U suggesties? Ik zou U dankbaar zijn. Voor de vertaling zal ik zelf zorgen en voor het "verkopen" ook. Dat laat ik me niet afpakken.

.....

**FEEST IN DE DORPSKROEG: MIES 60 JAAR.*

Bij zo'n mijlpaal moet het wat grootser worden aangepakt niet? En, omdat wij dat het leukst vinden, met "allemaal" en op z'n dorps. Want integratie betekent: "samen" feesten, allochtonen en autochtonen en, IN ons dorp, dus bij de lokale middenstand.

Dat bedacht hebbende moest er wat gedaan worden en... ook tijdig. Dus een lijstje van de te inviteren mensen (alhier) opstellen. We kwamen op 55 personen, helaas zonder een zestal vrienden die "in het buitenland " waren op de grote dag. Uiteraard nodigden we ook "alle" Ollandais uit maar we begrepen dat zij niet "effe" langs zouden kunnen komen op 5 februari. Al weet je het nooit natuurlijk!

Toen : het "wat en waar". Nou hebben wij een echte dorpskroeg : oud, echt frans (met TL-buizen en speciale roze en lichtgroene kleurtjes op de muren). Geheten: Le Mont Ventoux. Ene Patrick zwaait de scepter, waar vroeger de (per diligence) reizenden (van/naar Provence- Alpegebieden) overnachtten. Dus praten met Patrick. Dat ging prima; er was een zaaltje achter de bar, groot genoeg, er kon bediend worden, maar er wat eetbaars bij serveren, dat kon hij niet zelf versieren. Hij suggereerde om dat te laten verzorgen door een van onze locale restaurateurs: bon idee! Er werd meteen gebeld en even later zat ik bij restaurant Le Relais de l'Auzon, alwaar mij werd verzekerd dat alles geen probleem was. Er zou een voorstelletje gemaakt worden en dan zou het best gaan lukken. Ik keerde zeer voldaan huiswaarts, vol blijde verwachting. Inderdaad, enkele dagen later uiteraard dan beloofd, werd ik voor een rendez-vous uitgenodigd en men presenteerde zijn voorstellen Het was perfect: als het over eten en drinken gaat kan je geluk hier niet op.

Dus we maakten (in vier talen) invitaties voor zo'n 25 adressen . Ik bezorgde, als valse factuur, zelf een tiental, de rest via Internet en Mies nam de rest mee naar haar cursusgroep (frans). We zagen zo onze vriendengroep hier dus eens op een "papiertje", gerangschikt naar nationaliteit (het waren er 6 !; incl. nederland), een hele club. We hoopten dat iedereen zou kunnen komen. Het "apéro prolongé" zou dus gaan plaatsvinden op samedì 18.00 heures, chez Le Mont Ventoux, face à la fontaine du centre. Vanaf nu was het met gepaste spanning afwachten geblazen.

HET FEEST.

Na enkele kleine abberaties net voor de start over indeling van het feestzaaltje en de tijdstippen van leverantie van het buffet, zaten het feestvarken en ondergetekende om 17.45 uur in het zaaltje, rosétje in de hand, af te wachten wat er ging gebeuren. Patrick, de cafébaas, was ook un peu nerveux, al die étrangers in zijn kroeg! In de kroeg had ik een bordje - MIEKE >>>> - opgehangen om het bezoek door de kroeg naar het juiste zaaltje te loodsen. In de kroeg hangen de bekende drankorgeltjes uit het dorp aan het buffet (Le zinc hier geheten) en wat jongeren speelden pool.

Voilà, de eerste bezoekers komen eraan. Begroetingen, drankje van onze persoonlijke uitschenker, en een eerste blik op het buffet. Heel snel stroomt het vol met allerlei nationaliteiten, die even hun startplekje opzoeken. De drank vloeit flink en de stemming stijgt. We zien het kleine wondertje zich langzaam voltrekken: zeer voorzichtig zoeken de diverse naties elkaar op. De engelsen blijven het langst in hun castle in de hoek, dus sturen we een bosje hollandais er op af. Dat helpt. De fransen zijn ook wat voorzichtig bij elkaar gekropen in the opposite corner. Ook daar doet een hollanse attaque veel goed. De aanwezige Duitsers zijn wat ouder en bedaarder, vanwege vacantiebegin zijn er slechts weinig duitse vrienden aanwezig. En de Denen zijn echt een minderheid hier maar ze staan steeds bij de engelsen. En het is toch een beetje waar: die hollanders zijn nergens bang voor, zelfs niet om het kromste engels, duits of frans te laten horen. Ze zijn in elke hoek actief en maken stemming. Het pretnivo stijgt stevig en Mies komt in de dolle fase. Ze rent met volle plateau's lekkers de echte kroeg binnen en geeft de verzamelde dorpsneuters wat lekkers. Stomme verbazing, maar het wordt zeer op prijs gesteld! Goeie integratiebal, Mies!

Er worden nieuw kennissen gemaakt onder mensen die vlak bij elkaar wonen. En wij hebben voor het eerst ook onze buurt bij elkaar aan de babbel, een franse gezin, een franse buurman die alleen woont en onze Joegoslavische overburen. Er wordt besloten om morgen een buurtfeestje te organiseren omdat het carnaval is.

Er moet gezongen worden en dus probeer ik een schone jonge dame daarvoor te charteren. Na enige geknutsel en wat druk van haar ouders krijg ik Debora, schone dochter van onze franse buren, aan het werk. Ik geef haar nog een rosétje en jawel, ze klimt op een stoel, tikt professioneel met een lepel op het lege glas en zet in: Joyeux anniversaire. Immers respect voor ons tweede vaderland vereist dat we dit in het frans en door een franse voorzangeres laten gebeuren. De hele club, 6 talen in totaal brult mee! Hartstikke goed! Debora is trots en wij zeer tevreden!

Het wordt zelfs laat: het om 6 uur gestarte verlengde aperitief loopt uit. Nu hebben we al 9.30 uur op de klok. Patrick achter zijn bar, wordt wat ongerust of ik de rekening wel kan betalen. Dat wordt ik ook een beetje, maar ja, wij zijn aan faillissementen gewend. Dus geen nood. Langzaam loopt het leeg de diehards zijn nu te onderscheiden. Het is nog steeds geanimeerd. Wij zijn blij dat dit wilde integratie-experiment zo leuk liep.

De laatsten waggelen naar buiten en met Patrick ruimen we op en nemen we de schade op. Ik schudt mijn zakken leeg, tip onze serveerhulp nog met mijn zondagsgeld en we nemen afscheid. Patrick is in zijn nopjes en geheel à l'aise (op zijn gemak) nu; hij zegt het een mooi idee te vinden zoveel étrangers et français in zijn kroeg, samen feestend! Kortom allen zijn erg tevreden; wij niet op de laatste plaats. Mies vind het een zeer leuke verjaardag en ik krijg mijn punten voor het ideetje. Doen we echt nog eens!

Thuisgekomen zien we met verbijstering hoe gul mensen Mies bedachten met wat giften voor haar operamuziekcollectie. Te gek, erg leuk!

We praten na over wat en hoe en wie en opnieuw ontdek je dan dat een oude waarheid klopt: Als iemand gewoon iets doet, zonder zich teveel over "risico etc. " te bekommeren, is dat vaak het kleine duwtje wat mensen over hun kleine barrières heen zet om elkaar te ontmoeten. Uiteraard is de sloot drank die verdween ook wel stimulerend geweest. So what! En dat alles zonder subsidie!

We moeten slapen gaan: morgen, buurtfeestje bij ons en carnavalsdemo.

Zondagmorgen.

We zijn op, ruimen de puinhoopjes weg, en Mies loopt verkleed rond met een CD van Beppie Kraft op. Straks komen onze franse/joegoslavische burens kijken hoe twee oude hollandsse lijken in carnavalsuitrusting er uit zien. Het feest gaat verder! Proost.

En ja, daar staan dan twee franse carnavallisten op ons terras! Moeder Françoise als Indiase schone en Debora de dochter als Tahitiaanse. Daar is ze nl ook geboren. Naar binnen en glaasje. Wij zien er behoorlijk belachelijk uit en dat helpt de arme burens die dit niet echt kennen. Er komen nog wat ollandais (NIET verkleed potjandorie!) en die krijgen een hoedje op (echt hollanse carnaval dus). De Joegoslaven vergeven we maar dat ze gewoon kwamen. Dan beginnen we weer opnieuw aan de feestelijkheden onder het af en toe kijken naar de grote optocht in Mannheim. En zo leren we elkaar wat carnaval is; horen dat het ook hier wordt gevierd, maar dan anders. En dan beseft je dat de wereld klein kan zijn; maar niet vanzelf.

Op naar de volgende party dan maar. Proost.